

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΡΡΙΚΟΣ, 40 ετών. ΜΑΡΙΑ, 30 ετών, γυναίκα του. ΔΥΟ ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΣ.

(Σ' ένα κομψό σαλό-νι. Η Μαρία είναι ξαπλωμένη σ' έναν καναπέ, μπρός στο τζάκι και γεμδάζει. Μπαίνει έξωφρα ο Έρρικος μ' ένα ποτήρι από στόμα και κάθεται πλάι της).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καλησπέρα, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ. — Καλησπέρα, Έρρικε.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Λοιπόν, δεν θα πήμε απόψε στο χορό, άγathe μου;

ΜΑΡΙΑ. (άφηρημένη). — Ναι...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Φρόντισε να είσαι απόψε πολύ όμοια. Να βάλεις το ωραιότερό σου φόρεμα...

ΜΑΡΙΑ. (άφηρημένη πάντα). — Ναι...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μα έτα τέλους! Τι σκέλλογίζεσαι; Μόλις μου άπαντάς. Πού έχεις το κοψ σου; Τι σκέφτεσαι; Ποιόν σκέφτεσαι; Πήξ μου, θέλω να μάθω...

ΜΑΡΙΑ. (τινάζεται έξωφρα και συνέρχεται από τη ρέμβη της). — Τι λέξ; Τι είπες;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Σε ρωτώ τι σκέφτεσαι, γιατί είσαι άφηρημένη, ή καλύτερα ποιόν σκέφτεσαι;

ΜΑΡΙΑ. (ταραγμένη). — Πώς σου ήρθε αυτή ή ιδέα; Τι λόγια είναι αυτά, Έρρικε;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τέλος πάντων... Φρόντισε να είσαι όμοια απόψε...

ΜΑΡΙΑ. — Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μα... γιατί θα ήνε απόψε στο χορό πολύξ κ' ή καλύτερο νόμοξ. Άκόμα θα ήνε εκεί τόσοι θαυμασταί σου...

ΜΑΡΙΑ. — Δέν μ' ενδιαφέρουν ή θαυμασταί μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καλά... καλά. Μη θυμάνεξ, άγathe μου. Όμοίολοξ ότι είσαι ή τιμώτερη γυναίκα του κόσμου. Δέν ενδιαφέρεσαι ποιά μόνον για τον άντρα σου.

ΜΑΡΙΑ. (θέλοντας ν' αλλάξη όμιλία). — Πώς πέρσεξ σήμερα την ήμερά σου; Πήγες στη Δέσχη;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι. Κ' έμωθα εκεί κάτι πολύ-πολύ λεπτό.

ΜΑΡΙΑ. (αδιάφορα). — Τι έμωδες;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Νά... δεν θα ήνε απόψε στο χορό ένας από τους ωραιότεροξ θαυμασταί σου.

ΜΑΡΙΑ. (με φαινομενική αδιαφορία). — Ποιός;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ό Έδουάρδοξ ντε Φερμιάν.

ΜΑΡΙΑ. (προσπαθώντας να διατηρήση την προσποιητή αδιαφορία της). — Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — (μ' άρχισα λάμψι μίσεξ στα μάτια). — Γιατί... γιατί πέθανε!

ΜΑΡΙΑ. (χλωμή σαν νεκρή και με φωνή σβυσμένη). — Πέθανε;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι, πέθανε...

ΜΑΡΙΑ. (έξαλλη). — Πέθανε ό Έδουάρδοξ;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι, πέθανε ό Έδουάρδοξ... Ό Έδουάρδοξ σου δηλαδή... Χά! Χά! Δέν μπορέσεξ να συγχατηθής... Δέν μπορέσεξ να μην προδοθής... Τόν λεπάμισ λοιπόν; Τόν άγαπούσεξ... Καί το είχα μαντέψει... Τόν άγαπούσεξ... Καί με πρόδινεξ... Μ' άπατούσεξ... Ναι, μ' άπατούσεξ... Είμαι μι άδική, μι υποκόριτα... ΜΑΡΙΑ. (σωριάζεται κάτω γονατιστή). — Θεέ μου!... Θεέ μου!... Συγχώρεξ με, Έρρικε... Ήταν κάτι άνωτερο τόν δυνάμεών μου... Δέν μπορέσα ν' άντισταθώ στην ίδια μου την καρδιά... Συγχώρεξ με...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μου πετάξ την άπιστία σου κατάμουτρα και μου ζητάξ να σε συχωρέσω;... Όστε έγώ ήμουν ό καταναγκαστικόξ σύζυγοξ; Αυτός που σε άποχέροσαν οι γονειξ σου να πάρηξ... Κι ή άλήθεια ήνε πως έπαφελήθημεξ άρκετά άπ' αυτό τόν γάμο. Ντύθημεξ στα μετόξια, στολιστήμεξ με διαμάντια, μπήκεξ στα καλύτερα σαλό-να, καμάρονεξ γιατί ήσουν ή γυναίκα ενόξ διασήμου γιαιτού κ' έγινεξ, τέλος, ή φιλενάδα ενόξ κόμητοξ... Άχάριστη!... Άχάριστη!...

ΜΑΡΙΑ. — Βρίσε με όσο θέλειξ... Έχειξ δίμοξ, Έρρικε... Μα δεν μπορώ να νοιάσω αυτή τη στιγμή τίποτ' άλλο, εκτός από τόν πόνο μου. Δέν μπορώ να καταλάβω τίποτ' άλλο, παρά μόνο ότι ό Έδουάρδοξ ήνε νεκρός... (Σιωπάει με λυγμούς).

ΕΡΡΙΚΟΣ. (γεμάτοξ όργη). — Δέν μπορέσεξ ούτε μι στιγμή να κρυφτήξ. Δέν μπορέσεξ να χρητήσηξ τόν πόνο σου. Τόν άγαπούσεξ λοιπόν τόσο πολύ; Μα γι' αυτό σε μισώ ακόμα περισσότερο. Άκούξ; Άκόμα περισσότερο. Είμαι μι άθλια!... Κι' έγώ σε νόμιμα τόσο πιστή, τόσο άγνή!... Ένα άνόμομο γράμμα με είδοποίηξε για την προδοσία σου. Είνε καιρός τώρα... Δέν ήθελα να τó πιστέμω στην αρχή. Δέν ήθελα να πιστέμω πως έσύ, ό άγγελόξ μου, δεν ήσουν παρά ένα

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

τραγ...Και τώρα που σου άνηγγείλα τόν θάνατο του άρκατού σου, έξέπασεξ σε δάκρυα. Αυτό ήνε ή βιωλογία σου. Τόν άγαπούσεξ... Μ' άπατούσεξ... Έ, λοιπόν, μήτε το. Ό φίλοξ σου, ό λατρευτόξ σου δεν πέθανε... ΜΑΡΙΑ. — Δέν πέθανε; (Στα μάτια της άσταύρεξ ή έλλοιά).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Όχι, δεν πέθανε. Τόν σκότωσα έγώ!

ΜΑΡΙΑ. — Ά!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι, τόν σκότωσα, τόν σκότωσα, εκδικήθηρα!... Τόν προσέλαξα, τόν πρόσβαλα, μονομαζήσαμε και τόν σκότωσα!

ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου!... Γιατί τώζωμεξ αυτόξ;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί τώζωμεξ; Τώζωξ να ρωτάξ γιατί; Τόν σκότωσα σίν σάλο. Είμαι γαιόξ, έξω που να χτυπήσω. Και τόν χτύπησα κατάζωμο. Άκούξ; Κατάζωμο...

ΜΑΡΙΑ. (μονολόγχι). — Θεέ μου!... Πώς δεν στωμάρεξ ή καρδιά μου; Πώς δεν έπασεξ για χτυπά ή άπ' τη στιγμή που έπασεξ να χτυπάξ κ' ή δική του καρδιά;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Η καρδιά σου... Η πληρωμένη, ή ενάσθητη, ή τρυφερή σου καρδιά... Και μου έπασεξ πάντα πως είσαι καρδιακή. Πώς άρκεξ τó παρεμπαρό για να σε θανατώξ; Τι άστιά!... Να ποιάθεξ τόν θάνατο του άταρπημένου σου και δεν έπασεξ τίποτα.

ΜΑΡΙΑ. — Κι' όμωξ θέλω να πεθάνω, που να πεθάνω... Σε ίκετεξ... Χτύπηξ με κι' έμένα κατόζωμο, με μαχαίρι, με πιστόλι, μ' ότι θέλειξ... Σκότωξ με όμοξ δεν με σκότωσε ή φοβερή είδησηξ...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Όχι, άταρπητή μου, όχι. Δέν θα σε κάνω αυτή τη χούμ. Δέν θέλω να πεθάνηξ. Μου χαράξεσαι ακόμα. Άπόψε θέλω να είσαι ή ωραιότερη άπ' ότεξ στο χορό. Θέλω να ντυθής όμοια, να στολιστήξ, να χορεύηξ...

ΜΑΡΙΑ. — Όχι, ποτέ, άδύνατον.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Θα πάρηξ να κιάξ. Θα πένηξ τα μάτια σου. Θα ντυθής. Θα στολιστήξ... Και θα ήρθεξ μαζί μου στο χορό. Μ' άκούξ;

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Θάθεξ.

ΜΑΡΙΑ. — Άκούσεξ με, γαιόξ μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δέν είσαι άξια λόγηξ. Σε μισώ! Και θέλω να υποφέρηξ ακόμα περισσότερο. Θέλω να σε άναγκάσω να γελήσεξ και να χορεύηξ, ενώ ή καρδιά σου σπάζετα.

ΜΑΡΙΑ. — Σε ίκετεξ, Έρρικε.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Σήμω άμείσεξ επάνω και ντύσου...

ΜΑΡΙΑ. — Δέν μπορώ... δεν μπορώ. Θεέ μου!... (Ό Έρρικόξ χτυπάει ένα κονδύλι. Μπαίνουν δύο καμαριέριξ).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Έλενα!... Μάρθα... Η καρδιά σου ήνε λίγο άδιάθετη, αλλά δεν θέλω να λείψη άπ' τó χορό. Ετοιμάσεξ τη!...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ. (με μιά φωνή). — Πολύ καλά, κύριε.

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Τι σκέφτεσαι, γιατί είσαι άφηρημένη;... Ποιόν σκέφτεσαι;.

(Στην κατάφωτη αίθουσα του χορού. Κόσμοξ πολύξ. Κύριοι με φράκα και κυρίες μ' έξομεξ τουαλέτεξ. Σε μιά γωνία στέκεται ή Μαρία, ντυμένη μ' ένα θαυμάσιο κόκκινο βελούδινο φόρεμα. Σίμα της στέκεται ό Έρρικόξ. Κάθε τόσο πλησιάζει διάφοροι γνωστοί της και προσκαλούν τη Μαρία να χορέψη. Έκείνη διατάζει, μι ά άντραξ της τη βιάζει να δεχτή. Δέχεται, χορεύει με τόν θάνατο στην καρδιά και ξαναγγρίζει συντριμμένη στη θέσι της).

ΕΡΡΙΚΟΣ. (σιγά και σκληρά). — Είθεξ, λοιπόν, ότι δεν τόν άγαπούσεξ και τόσο τρελά τόν μακαρήτη; Να που κατόρθωσεξ να συννέληξ. Χορεύειξ, γελάξ, μιλάξ, άκούξ τα κωμικάτα που σου λένε...

ΜΑΡΙΑ. (με φωνή σβυσμένη, άλλα γεμάτη λύσσα). — Είμαι ένας καζοδόγγοξ! Μ' έχεξ υποβάλει στο πιο φριχτό μαρτύριο. Εκείνον τόν σκότωσεξ μονομιάξ. Έμένα με έλλομοποίηξ λιγολίγω... ΕΡΡΙΚΟΣ. (σιγά και σκληρά πάντα). — Χα! Χα! Για σκέψου... Εκείνοξ ήνε τώρα μέσα στο ζώμα... Κι' έσύ... επί χερσέριξ!...

ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου!... Πάρε μου την φωνή... (Έξωφρα ένας ύπνετεξ άναγγέλλει με δυνατή φωνή:). — Ό κύριοξ κόμηξ Έδουάρδοξ ντε Φερμιάν... (Η Μαρία τινάξετα και γρυξίει και κνιτάζει γεμάτη άγωνα προς την πόρτα, όπου βλέπει τόν Έδουάρδο να μπαίνε μέσα).

ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου!... Ό Έδουάρδοξ!... Ό Έδουάρδοξ ζει!... (Στόν άντρα της). — Μου είπες λοιπόν ψέματα!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι, σου είπα ψέματα για να καταλάβω άν τόν άγατάξ πραγματικά και για να σε εκδικήθηξ. Νόμιμα πως ή τραγική είδησι που σου άνηγγείλα θα σε σκότωνε. Μα ή καρδιά σου βαστάζε.

ΜΑΡΙΑ. (χλωμάζει, κλονίζεται και βάζει το χέρι της στην καρδιά της). — Ναι, ή καρδιά μου βαστάζε τόν πόνο της... Μα ή χαρά, ή χαρά μου που τόν βλέπω ζωντανό, με σκωτώνει... Πεθαίνο... Θεέ μου, πεθαίνο!... (Σωριάζεται κάτω νεκρή).